

06487 DDC

9.6.62

משה שרת

י"ד תמוז תש"ב - 9.6.62

9. II 1962

השותפות הגדולה

אלמלא המסורת המופלאה של הקרן הקימת לישראל, אלמלא התרועה שהוכיחה את חשיבותה המכריעה של קרקע לאומית כבנין המורשת, מי יודע מה היה גורלם של המרחבים הגדולים שנגאלו ע"י קימיות ישראל?

לכאורה אפשר היה לאמר: הקרן הקימת צלחה את תפקידה עם זקרון מלחמה שוב אין צורך בה. אמנם כמו אנשים מהריב בשיקול דעתם, שביקשו לגזור פסקדין זה על קרן הקימת לישראל, שהנה היא עשתה את שלה, יסיימה את תפקידה, יסייעה לנו להגיע לסף עצי מאותנו, הראתה לנו מופת של חשיבותה של קרקע לאומית, ימלא אה תפקיד כביר-ערור בעצמאותו הכלכלית של הישוב, ימלא תפקיד מכריע בניצוץ בטחוננו - יוגמר הענין.

אבל זו היתה עצה מהרת. התברר, כי רק עם קום המדינה היתה חילה תקופה רבת יעוד, רבת ברכה, תקופה רמת מאמצ בתולדותיה של קק"ל לעתיד לבוא. לעומת משימת נאוהה הקרקע, ש-

שרת קרקע או הליפין וכי, יש כל העומים שבעולם שדבר זה ייעשה במרוכז.

לכן הוקם מינהל משותף לקרקע

הלאומית, שהוא בעיקרו ברשות הדינה, ומשתתפת בו קרן הקימת לישראל והוא קובע תנאי שכירות, הוא קובע מכסות, הוא קובע דמי חכירה, נוסח החוזים, תנאי השימוש בקרקע הלאומית, בין שהיא של קק"ל ובין שהיא של המדינה. הבעלות המשפטית אינה משנית, אבל

דרכי השימוש וקבעות משותף ר במרוכז.

לעומת זאת הוכרה קק"ל כראשונה יחידה בארץ לפיתוח הקרקע, הונה אומר להפריח השממה כאילו קק"ל קיבלה זכיון מאת מדינת ישראל לפתח כל שטח של שממה שבארץ, אם זה הר שכולו סלעים ירשים, אם זה שטח חולות, אם זה שטח ביצה, אם זה סמך שטח שומם בגלל חוסר מים או הקרקע לא פוריה לי מדי. כל שטח כזה ככוח אומנה זו עובר לרשותה של קק"ל הניגשת לעבוד בו, ניגשת למפעל הכשרתו, כאילו אמרה לעם היהודי: אם רצור נכס - אקמת השממה של מדינת ישראל היך כרשתכם, אתם רשי אים לעשות בה כטוב בעיניכם, ואנו סומכים עליכם שתעשו בה כי טוב בעיניכם ילא כרע בעיניכם, שתמשו בסמכות זו שניתנה לכם לטובה להחיות שממה זו, או ממילא אדמה זו והפכת לנהלתכם של כולי כם, המפורים בקצווי תבל, במידה שאתם מסייעים, במידה שאתם תורמים, במידה שאתם מקבלים עליכם עול המצוות הזה - אתם נעשים כביכול שותפים לקדוש-ברוך-הוא למעשה בראשית, אתם יוצרים אדי מה הדשה בארץ הזאת, אתם מסייעים ליצור לארץ הזאת נוף חדש.